

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**  
-----

Nr. 91.130 van 28 november 2000

A. 93.676/VIII-1860

In zake :     **AERTS** Alain,  
die woonplaats heeft gekozen bij  
Mr. Marc UYTENDAELE, advocaat,  
Kapitein Crespelstraat 2-4  
1050 Brussel,

tegen :

**de Belgische Staat**, vertegenwoordigd door de  
Minister van Justitie,

die woonplaats heeft gekozen bij  
Mr. Bernard RENSON, advocaat,  
Jachtlaan 132  
1040 Brussel.

**Tussenkomende partij:**

**CASSART** Baudouin,  
rue de Wavrin 143  
7110 Houdeng-Aimeries.

-----  
**DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,  
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de op 17 juli 2000 ingestelde vordering, waarbij Alain AERTS de schorsing van de tenuitvoerlegging vraagt van "de beslissing van onbekende datum, van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Bergen om de heer Baudouin CASSART aan te wijzen als plaatsvervangend notaris in het kantoor van wijlen notaris Marcel LECLERCQ rue de Pâturages 13 te 7390 Quaregnon";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring vordert van dezelfde beslissing;

Gezien het op 28 juli 2000 ingediende verzoekschrift, waarbij Baudouin CASSART vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer ERNOTTE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 6 november 2000 waarbij wordt vastgesteld dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 24 november 2000;

Gelet op de kennisgeving aan de partijen van het verslag en van de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van mevrouw GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. UYTENDAELE, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, van Mr. RENSON, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, en van Mr. van DROOGENBROECK en Mr. GIRBOUX, advocaten, die voor de tussenkomende partij verschijnen;

Gehoord het eensluidend advies van de heer ERNOTTE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de vordering :

1. Naar aanleiding van het overlijden van Marcel LECLERCQ, notaris ter standplaats Quaregnon, dient de kamer van notarissen van Henegouwen bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Bergen een verzoekschrift in teneinde een plaatsvervangend notaris aan te wijzen voor dat kantoor, in casu erenotaris Baudouin CASSART; dat verzoekschrift wordt ingediend krachtens artikel 64, § 3, van de wet tot regeling van het notarisambt.

2. Bij beschikking van 16 februari 2000 willigt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Bergen dat verzoekschrift in en wijst hij

Baudouin CASSART aan als plaatsvervangend notaris ter standplaats Quaregnon, volgens de voorwaarden die vastgelegd zijn in het "reglement betreffende de plaatsvervanging in het kantoor van wijlen notaris Marcel LECLERCQ".

3. Op 26 april 2000 richt verzoekers raadsman een brief aan de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Bergen; hij merkt op dat zijn cliënt ter ore is gekomen dat een aanstelling heeft plaatsgehad met het oog op de vervanging van een notaris in een kantoor te Quaregnon en dat zijn cliënt niet is ingelicht over het bestaan van een vacante betrekking; hij verzoekt de voorzitter om hem een kopie te laten geworden van de genomen beslissing en aan te geven welke beroepen tegen die beslissing overwogen kunnen worden.

4. Naar aanleiding van de brief van de voorzitter van 8 mei 2000 waarin hij verzoekers raadsman ervan op de hoogte brengt dat een plaatsvervangend notaris aangewezen is met standplaats Quaregnon, herhaalt hij zijn verzoek om een kopie te verkrijgen van de beslissing en om ingelicht te worden van de mogelijke beroepen.

5. De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg antwoordt hem op 22 mei 2000 dat hij niet bevoegd is om hem het gevraagde stuk te bezorgen.

6. Verzoekers raadsman herhaalt bijgevolg zijn verzoek in een brief van 25 mei 2000, die deze keer gericht is aan de hoofdgriffier van de rechtbank van eerste aanleg te Bergen. Laatstgenoemde antwoordt op 26 mei 2000 en vraagt aan verzoeker op welke rechtsgrond hij steunt om te beweren dat hij ertoe gehouden is hem de gevraagde kopie te bezorgen. Verzoekers raadsman antwoordt op 6 juni 2000 en in een brief van 28 juni 2000 blijft de hoofdgriffier bij zijn standpunt, "namelijk dat het afgeven van de gevraagde kopie van de beslissing van Mevrouw de Voorzitter op geen enkele rechtsgrond steunt en er niet door mij aan kan worden voldaan";

Overwegende dat Baudouin CASSART gevraagd heeft als tussenkomende partij te mogen optreden; dat hij belang heeft bij de oplossing van de zaak, aangezien hij de begunstigde is van de bestreden handeling; dat zijn verzoek tot tussenkomst behoort te worden ingewilligd;

Overwegende dat verzoeker voorzien heeft dat de verwerende partij de bevoegdheid van de Raad van State om kennis te nemen van het beroep zou betwisten en hij zich erop toelegt ten principale aan te tonen dat de gehekeld

beslissing een administratieve handeling is, net als de benoeming van notarissen door de Koning; dat het feit dat het om een administratieve handeling zou gaan volgens hem bevestigd wordt door de omstandigheid dat de handeling getroffen is "buiten alle waarborgen om die met het nemen van een rechterlijke handeling gepaard gaan"; dat hij daaruit afleidt dat het om een handeling gaat die door de Raad van State kan worden vernietigd; dat hij stelt dat elke andere oplossing ertoe zou leiden dat "hij geen enkel rechterlijk beroep meer zou kunnen instellen tegen een beslissing die hem nadeel berokkent, aangezien tegen de niet-rechterlijke beslissingen van een orgaan van de rechterlijke macht geen cassatieberoep kan worden ingesteld door de benadeelde persoon"; dat hij eraan toevoegt dat, hoewel artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gewijzigd is bij de wet van 25 mei 1999, de bevoegdheid van de Raad van State wat betreft de administratieve handelingen van de organen van de rechterlijke macht beperkt is tot aangelegenheden die verband houden met overheidsopdrachten en personeelszaken; dat volgens verzoeker artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aldus strijdig is met de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat hij de Raad van State verzoekt een voorbehoud te maken voor de toepassing van het voornoemde artikel 14 en zich bevoegd te verklaren; dat hij in ondergeschikte orde betoogt dat "er een manifeste discriminatie bestaat tussen de personen die benadeeld worden ten gevolge van een administratieve handeling die genomen is door een orgaan van de rechterlijke macht met betrekking tot zijn personeel of tot overheidsopdrachten, en de personen die benadeeld worden ten gevolge van een administratieve handeling die genomen is door een orgaan van de rechterlijke macht buiten die aangelegenheden om"; dat hij meent dat "het gepast zou zijn om aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen omtrent de bestaanbaarheid van het nieuwe artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, juncto de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden";

Overwegende dat de verwerende partij in hoofdzaak antwoordt dat de beslissing waarbij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg een plaatsvervangend notaris aanwijst geen administratieve handeling is, maar een rechterlijke handeling, die de vorm aanneemt van een vonnis of een beschikking; dat zij benadrukt dat reeds vóór de wijziging, door artikel 38 van de wet van 4 mei 1999, van de wet van 25 ventôse jaar XI op het notarisambt aangenomen werd dat de keuze van de voorzitter ter zake vrij was en "dat tegen de door hem gewezen beschikking geen hoger beroep mogelijk was, aangezien het om een handeling van vrijwillige rechtspraak ging"; dat zij verwijst naar een organiek criterium om te

bepalen van welke administratieve overheid de handelingen ter toetsing kunnen worden voorgelegd aan de Raad van State en betoogt dat de toepassing van dat criterium het mogelijk maakt om te stellen dat de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van handelingen van administratieve aard die geen betrekking hebben op overheidsopdrachten en op personeelsleden en die gesteld zijn door gerechtelijke instanties; dat zij benadrukt dat in elk geval de bevoegdheid van de Raad van State moet "worden afgewezen wanneer de belanghebbenden over de mogelijkheid beschikken om voor de justitiële gerechten een vordering in te stellen waarvan het resultaat gelijkwaardig is aan dat van een beroep wegens machtsoverschrijding"; dat zij eraan herinnert dat op grond van de artikelen 1122 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek elke derde derdenverzet kan instellen tegen elke beslissing, daaronder begrepen een beschikking gewezen bij eenzijdig verzoekschrift, die afbreuk doet aan zijn rechten, en dat het rechtscollege dat het derdenverzet toewijst de bestreden beslissing volledig of ten dele vernietigt; dat zij aanvoert dat verzoeker aan de voorwaarden voldoet om derdenverzet in te stellen tegen de beschikking die hij hekelt; dat zij, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker stelt, van oordeel is dat de gehekeldde beschikking een handeling van rechterlijke aard is, en niet een administratieve handeling, en dat deze niet voortvloeit uit een aan de Koning toevertrouwde opdracht; dat zij eruit afleidt dat er aan het Arbitragehof geen prejudiciële vraag behoort te worden gesteld met betrekking tot artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en zich trouwens afvraagt of zulk een vraag wel gesteld kan worden in het kader van een schorsingsberoep;

Overwegende dat de tussenkomenende partij eveneens opwerpt dat de Raad van State onbevoegd is om kennis te nemen van het verzoek; dat zij aan de argumenten van de verwerende partij toevoegt dat de gehekeldde beslissing in het kader zou kunnen passen van het bepaalde in artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek;

Overwegende dat het in de huidige stand van de procedure niet noodzakelijk lijkt om het betoog van de partijen te volgen, naar luid waarvan volgens de ene de bestreden beslissing van rechterlijke aard is, volgens de andere van administratieve aard; dat het ongetwijfeld gaat om een van de criteria die het mogelijk maken om de respectieve bevoegdheden van de rechterlijke macht en van de Raad van State af te grenzen; dat men zich evenwel hoe dan ook behoort te gedragen naar de algemene regel volgens welke de vernietigingsbevoegdheid van de Raad van State moet worden afgewezen wanneer verzoeker een beroep kan instellen bij de rechterlijke macht;

Overwegende dat in casu bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Bergen een eenzijdig verzoekschrift is ingediend door de kamer van notarissen van het arrondissement Bergen, op grond van de bepalingen van de wet van 25 ventôse - 5 germinal jaar XI tot regeling van het notarisambt, gewijzigd bij de wet van 4 mei 1999, betreffende de plaatsvervanging; dat artikel 64 van die wet aan de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg de bevoegdheid verleent om een plaatsvervangend notaris aan te wijzen op grond van een verzoekschrift van hetzij de notaris en de voorgedragen plaatsvervanger (§ 2), hetzij de procureur des Konings of de kamer van notarissen (§ 3); dat de bevoegdheid van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg om die aanwijzing te doen niet voor betwisting vatbaar is noch betwist wordt; dat in het Gerechtelijk Wetboek niet alleen de regels werden vastgesteld die eigen zijn aan de verrichting van handelingen die bij de rechter aanhangig worden gemaakt, maar ook de rechtsmiddelen (Verslag VAN REEPINGHEN, Gedr. St. Senaat, zitting 1963-1964, 60, blz. 237.); dat er behoort te worden nagegaan of, volgens het Gerechtelijk Wetboek, tegen de beschikking die gewezen wordt door de voorzitter van de rechtbank een beroep kan worden ingesteld voor de hoven en de rechtbanken van de rechterlijke macht;

Overwegende dat de auteurs van het Gerechtelijk Wetboek hebben willen zorgen voor een doeltreffende naleving van de rechten van verdediging van iedereen, ook in het kader van de rechtspleging op eenzijdig verzoekschrift; dat volgens artikel 1025 van het Gerechtelijk Wetboek "behoudens in de gevallen waarin de wet er uitdrukkelijk van afwijkt, (...) de rechtsplegingen op verzoekschrift geregeld (zijn) zoals in deze titel is bepaald", zijnde Titel V "Inleiding en behandeling van de vordering op eenzijdig verzoekschrift"; dat in artikel 1033 van hetzelfde Wetboek het volgende wordt gesteld: "Al wie niet in dezelfde hoedanigheid in de zaak is tussengekomen, kan verzet doen tegen de beslissing die zijn rechten benadeelt"; dat, niettegenstaande het gebruik van het woord "verzet", het aldus georganiseerde rechtsmiddel derdenverzet is; dat verzoeker niet in de zaak is tussengekomen toen de beschikking van 16 februari 2000 werd gewezen en er niet voor is opgeroepen; dat hij dus beschouwd moet worden als een derde in de zin van de artikelen 1033 en 1122, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek; dat in artikel 1130 van hetzelfde Wetboek het volgende wordt gesteld: "Het gerecht dat het derdenverzet toewijst, vernietigt de bestreden beslissing geheel of ten dele (...) ten aanzien van de derde" en "De vernietiging geldt ten aanzien van alle partijen in zover de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onverenigbaar is met de tenuitvoerlegging van de vernietigde beslissing"; dat verzoeker aldus wat betreft de beslissing die hij hekelt over een rechtsmiddel beschikt waarvan de gevolgen vergelijkbaar zijn met die van een vernietigingsarrest van de Raad van State; dat hij

tevergeefs betoogt dat de omstandigheid dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg hem niet in het geding geroepen heeft en geweigerd heeft hem een kopie te bezorgen van de gewezen beschikking doet vermoeden dat er een ongunstig gevolg gegeven zal worden aan het derdenverzet dat noodzakelijkerwijs voor dezelfde rechter gebracht zal worden; dat verzoeker in dat verband enerzijds een hypothese naar voren schuift en geen zekerheid; dat, anderzijds, artikel 1131 van het Gerechtelijk Wetboek verzoeker in voorkomend geval de mogelijkheid biedt om beroep in te stellen; dat uit het voorafgaande volgt dat de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van de vordering tot schorsing van tenuitvoerlegging, die het accessorium is van het beroep tot nietigverklaring;

Overwegende dat deze conclusie, waarin niet wordt teruggegrepen naar de begrippen rechtsprekende handeling en administratieve handeling, in de huidige stand van de procedure de prejudiciële vraag die door verzoeker is geformuleerd met betrekking tot artikel 14 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, doelloos maakt,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het verzoek tot tussenkomst in het kort geding ingediend door Baudouin CASSART wordt ingewilligd.

### **Artikel 2.**

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

### **Artikel 3.**

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 5.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

De beslissing over de overige kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op  
achtentwintig november tweeduizend door :

Mevr. GEHLEN, staatsraad, wnd. voorzitter,  
Mevr. HONDERMARCQ, griffier,

**De Griffier,**

**De wnd. Voorzitter,**

**M.-Cl. HONDERMARCQ.**

**S. GEHLEN.**

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,  
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,  
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.